

11. Anglie, Wales 2010 – Llangollen Canal

Nová cesta, nová plavba. V zimě opět kolem vánoc jsme začali plánovat naši další dovolenou na lodi, po hodně dobré zkušenosti tedy znovu do Anglie. Vybrali jsme oblast dost vzdálenou od Doveru, blízko Liverpoolu. Podle nabídek a fotografií to tentokrát bude Llangollen Canal z Whittingtonu-Oswestry, který na jednu stranu míří do města Llangollenu už ve Walesu a na druhou stranu přes Ellmere do Wrenbury. Čeká nás tak plavba „cik-cak“ na obě strany od mateřského přístavu Maestermyn Marine.

Pro naše 30.výročí svatby jsme naplánovali jako romantickou plavbu na počátek června. A protože jsem se o našem výročí zmínil plavební firmě při objednávání lodi, dostali jsme přislíbenou rezervaci k té slavné příležitosti bonusového hausbótu ROMANTIC LADY speciálně vybavenou rohovou vanou s vířivkou a světelnými efekty. Začali jsme se moc těšit.

Cestu jsme si naplánovali zase kombinovanou, částečně plavbu lodí, částečně autem poznávací po Anglii a Walesu. Vyrazili jsme opět po důkladné přípravě – Kája měla na starosti oblečení, obutí a proviant, já zase ty potřebné technické maličkosti. Především nám už loni dělala starost jiná zástrčka pro možnost napojení na 220V síť. K tomu jsem musel přibalit i fázovku – zkoušečku na proud. Abychom někde nezpůsobili zkrat.

Protože jsme měli zajištěný trajekt z Dunkerque do Doveru v sobotu brzo ráno (odplutí ve 4:00 hod.), museli jsme cestu z Chabařovic naplánovat, abychom dojeli na parkoviště u trajektu nejpozději ve 3 hodiny. Vyrazili jsme v pátek 21.5. dopoledne, po cestě jsme se zastavili obligátně v německém lázeňském městě, tentokrát v Bad Oeynhausen. Koupání v teplé vodě jsme si opravdu užili. I okolí bylo krásné.



Trajekt jsme si moc neužili, po noční jízdě – tentokrát už s novým Renault-Scénicem – jsme byli utahaní a ospalí, tak jsme se složili na pohodlná křesla a ty 2 hodiny prospali. Až před přistáním jsme si dopřáli snídani v lodní jídelně.

Výjezd z trajektu a napojení na dálnici probíhal už bez problémů. Přeci jenom ta loňská zkušenost se nezapomněla a mohli jsme po anglicku vpravo brázdít dálnice a pak i venkovské silnice. Měli jsme nastavenou navigaci a po několika zastávkách na pumpách jsme dojeli až do mateřského přístavu přímo k předání lodi. Celkem jsme ujeli za 30 hodin (včetně 2,5 hod. přestávky v lázních) 1430 km po silnici a 40 km na trajektu. To byla docela rychlovka.

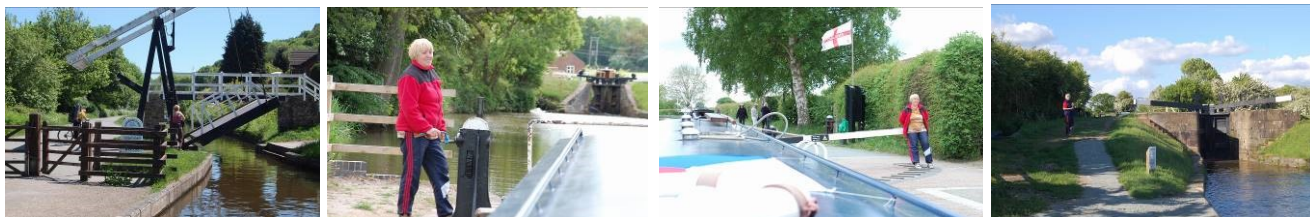
Ta naše loď se opravdu povedla. Až na to, že byla zase delší, tentokrát 14,63m. Klasika ve vybavení i obsluze, ale zase povinná instruktáž se neobešla bez nedorozumění. Tentokrát jsem to řešil opět telefonickým spojením přímo se zetěm Honzou z domova a na hlasitý odposlech jsme si ve trojici povídali. Instruktor nám doporučil trasu postupně na obě strany od přístavu, jak už jsem doma naplánoval. Krátce po vyplutí, kousek ještě s instruktorem, jsme ukotvili u břehu a zase se uklidňovali kávou.



Na přivítání a k našemu výročí svatby jsme měli v lodi kytici z bílých květů a malý šampus.

Plavba vybraným kanálem byla s tou dlouhou lodí skutečně náročná. Úzké průjezdy pod mosty, mnoho docela ostrých zatáček a samozřejmě nájezdy do zdymadel. Před každou zatáčkou se muselo troubit, ale stejně to někdy nebylo platné a některá loď musela i couvnout. A ještě se musela řešit tzv. jednosměrná plavba, to je tehdy, když je kanál úzký jen pro 1 loď. To pak musela plavčice Kája jít napřed pěšky a případně zastavovat protiplovoucí loď. Někdy bylo dobré, když se plulo v závěsu několika lodí.

Ještě je třeba popsat způsob proplutí zdymadly. Pokud jsou vrata z naší strany otevřená, můžeme vplout dovnitř komory, uvázat loď a po uzavření obou křídel vrat se klikou otevírá pouštění vody – napouštění nebo naopak vypouštění. V okamžiku, když vrata už jdou povolit, opře se plavčík svým pozadím a těžkou kládu posouvá s vraty až do otevření, stejně tak druhé křídlo. Je to jako když stěhuješ kredenc. Pak následuje vyplutí bez toho, abychom vrata za sebou zavřeli. Když jsou z naší strany vrata zavřená, musíme zakotvit u břehu a plavčík jde zařídit otevření vrat podobným, již popsaným způsobem. Trochu podobně to probíhá při proplouvání padacích mostů, pokud jsou dole.



A teď už k vlastní plavbě. První noc jsme strávili poblíž města Chirk po projetí 8km a 2 zdymadel. Krátká procházka po kraji města, ale brzy jsme si na lodi dali pívko a zalezli ke spánku. Ráno po snídani už proplouváme přes aquadukt a kolem přemostění trati tunelem Chirk tunnel (459 yds) a samotným městem Chirk, který bychom si chtěli prohlédnout na zpáteční cestě. Také propluli hranice mezi Anglií a Walesem, což hned za touto hranicí znamená, že všechny veřejné nápisy jsou dvoujazyčné – ve waleštině a v angličtině. Pro nás je to samozřejmě naprosto jedno, stejně ničemu nerozumíme. Ještě o těch aquaduktech. Je to vlastně velká ocelová vana, většinou jen na šířku lodí, umístěná na přemostění a napojená na obou koncích na kanál.

Nad námi je honosný Chirk Castle, zámek Chirk. Pak už proplouváme tunelem Whitehouses Tunnel (191 yds) a blížíme se na největší atrakci, Pontcysyllte Aqueduct. Musíme počkat na proplutí lodí z druhé strany, protože aquadukt je „jednosměrný“, tedy úzký jen pro 1 loď. V závěsu s několika dalšími plavidly se plížíme po vysokém přemostění řeky River Dee a nad fotbalovým stadionem.



Po proplutí aquaduktu musíme znovu zakotvit. Kája jde na průzkum, protože další trasa je zase jednosměrná. Jakmile na mne kývne, že je trať volná, vyrazím sám, Kája jde stále napřed pěšky. Naštěstí už žádná protijedoucí loď nebyla v dohledu a my se už dostáváme do trochu širšího kanálu. Krásnou přírodou projíždíme naše cílové město Llangollen a za ním přivazujeme v loděnici.

První část plavby proběhla velmi dobře, máme krásné teplé počasí a i mezi námi je dobrá nálada a pohoda. Vyrážíme do města Llangollen, které je velmi pěkné. Na břehu říčky je plno lidí s dětmi, asi protože je neděle. Touláme se, občas se posadíme a jen tak civíme na život Welšanů. V centru si dáváme v tom horku kávu a zmrzlinu. Pak znovu na procházku městem, která končí na zahradě restaurace. Navečer jdeme zpátky k lodi a po malém posezení. Ráno otáčíme zpět.



Probouzíme se do chladného počasí, ale pro naši náladu to nic neznamená. Trochu se na to připravíme a po snídani v pondělí 24.5. vyplouváme zpět. Úzkou stromovou alejí až k aquaduktu. Před ním máme delší zastávku, protože na mostě pluje plno lodí a chvíli trvá, než přijde na nás řada. Máme ale dost času a tak dáváme oběd a trochu se projdeme po okolí. Ještě za městem Chirk ukotvíme na kávu, procházka parkem u zámku byla opravdu nádherná, úchvatné stavby a hlavně dobře udržované, jako většina památek v Anglii. Blížíme se k našemu domovskému přístavu, ale ještě před ním uvazujeme na spaní u městečka Hindford. Hezká procházka opět končila u Pubu, kde jsme ochutnali točené pivo.



Po snídani už plujeme kolem našeho přístavu, zkontrolujeme naše nové auto a pokračujeme až do města Ellesmere. Uvazujeme loď u městského mola a jdeme se projít po městě. Musíme doplnit nějaké zásoby. Proplouváme až do středu města, kde je také nákupní centrum. Zakotvení nám dělá menší problémy, především se musíme otočit na konci průplavu do středu města. Je tam dost lodí a manipulace s naší dlouhou loď je poměrně náročná. Jako vždy, podařilo se. Uvázali jsme loď a vydali se na nákup a na procházku městem. Určitě to bylo zase moc zajímavé. Ale po obědě z Tesca už byla Kája dost unavená.



Další plavba pokračuje směrem k naší obrátce. U Bettisfieldu zastavujeme na kávu a míříme k dnešnímu zastavení na spaní před padacím mostem u Tilstock Park. Poklidné místo využíváme k posezení na lodi a pohodovému večeru, které vyvrcholí použitím vířivky a světelných efektů naší VIP koupelny. Podařilo se mi velké faux-pas, když jsem vyfotil Káju v té pohodové vaně a neúmyslně jsem fotku poslal s dalším fotomateriálem našim nejbližším. No schytal jsem to!

Ráno ve středu 26.5. jsme po snídani zamířili přes několik padacích mostů, střídavě uzavřených nebo otevřených, kolem města Witchurch, kde bychom se chtěli druhý den zastavit trochu víc. Uvazujeme k pauze na oběd před zdymadlem Willey Moor Lock, ale pak plujeme dál k městečku Marbury, kde zastavujeme na delší zastávku spojenou s kávou a procházkou k malebnému místu v okolí městečka. Tam na nás vykukovala v dálce liščí rodinka, hodně z nás vystrašená. Ten výlet byl zase trochu delší a Kája zase neměla dost tekutin. Pak už nás čeká plavba do dalšího spacího stání u Wrenbury, odkud už otáčíme k závěrečné plavbě. I tady se kocháme procházkou po městečku a skončíme u krásné zahradní restaurace. Tady snad vysvětlení k našemu pohodovému holdování piva. Nejsme pokusní králíci a vybíráme si pivo zase ze známých evropských značek. A je pravda, že konzumace piva je pro nás základním doplňováním potřebných tekutin. Není třeba nic v tomto směru zakrývat, jsme prostě pivní závisláci.



Večer nás čeká za drobného deště obrátka za padacím mostem. Je to trochu problém, protože obsluha je trochu nad chápání našich jazykových znalostí. Takže postupně studujeme jak nastavit na panelu zvednutí padacího mostu, pak vplujeme do malého prostoru, kde musím loď otočit a zase ten padací most otevřít, když mezitím most automaticky padnul.

Ráno ve čtvrtek 27.5. jsme po snídani vyrazili na zpáteční plavbu. Na stejném místě u Willey Moor Lock uvazujeme na kávu, ale hned pokračujeme do Grindley Brook na polední přestávku v příjemném přístavišti. Pohybujeme se stále na okraji hranice Anglie a Walesu. Další plavba až do polední pauzy ve Whitchurchu probíhá v pohodě za slunečného, ale docela chladného počasí. Dáváme si delší přestávku s procházkou po městě. Obdivujeme typické anglické domy, parkové úpravy kolem nich a upravené přírodní oplocení. Po cestě jsem sliboval zastavení u restaurace na břehu kanálu podle mapového manuálu, ale dopadlo to trochu neočekávaně, když tato restaurace podle byla totálně vybydlená a uzavřená.



S další plavbou v pátek 28.5. po snídani jsme se dostali až k městečku Welshampton, kde jsme zastavili na posezení u kávy a dál pokračovali k jezeru Back Mere s přestávkou na oběd. Po krátké procházce po okolí kanálu jsme se vydali do místa posledního nocování, kousek od křižovatky Francton Junction. Dali jsme si dost času na úklid a zabalení v tradičním uspořádání, tedy já měl na starosti kýbl a koště na vnější části lodi, Kája zase pobalení a úklid vnitřku. Následující ráno už nás čekala jen plavba do přístavu, předání lodi a odjezd na další pokračování naší dovolené. Celkem to dalo tam i zpět 20 zdymadel, 18 padacích mostů, 4 aquaducty a 6 tunelů na celkem 136 km plavby kanálem.



Měli jsme to dál dobře naplánované. Jen cesta autem byla hodně dramatická. V typickém anglickém počasí přelomu května a června, tedy slunečné a horké, se nám naše navigace za předním sklem auta přehřívala a vypovídala službu. K tomu nás vedla asi podle nastavení těmi nejkratšími, ale taky nejužšími silničkami mezi hustými a vysokými živými ploty. Kolikrát jsme se museli vracet a najeli jsme po welšském venkově hodně dramatických kilometrů. Ale nakonec jsme dojeli k našemu předem vybranému penzionu Bryn Woodlands House v městě Colwyn Bay. Zase problémy s domluvou v angličtině už při vstupu do penzionu. Majitelka se velmi snažila, ale nějak jsme si nemohli rozumět. Ubytování bylo perfektní, kousek od penzionu bylo pobřeží Atlantiku. Procházka po pobřeží až na vystouplý Pier byla ve větrném počasí uklidňující. Ráno snídane opět v rodinném duchu, klasická anglická. Když se domácí nedívala, rozdělili jsme si svoje porce podle toho, kdo má co rád. Takže já jsem měl ty klobásky, Kája hlavně fazole a ostatní zeleninu.



Po snídani jsme odjeli na výlet do Snowdonia National Parku. Nejdříve do města Llandudno, kde jsme se prošli po pobřeží Irského moře a pak jsme našli výchozí stanici vláčku, který nás odveze na nejvyšší kopec nad městem, do parku Great Orme Country Park. Odtud jsou nádherná panoramata na celé město, na pobřeží i samotné Irské moře. Pomalu jdeme pěšky dolů, podél ski areálu (umělá tráva) až opět na pobřeží.

Už z té výšky vidíme, že na Llandudno Peeru je nějaká sláva, hodně lidí. Je neděle a jde o nějaký svátek. Na Peeru je hodně lidí, hlavně s dětmi a také hodně dětských atrakcí. Zaujaly nás velké nafouknuté průhledné míče na vodě, kde jsou děti zavřeni a míč se stále s nimi otáčí. Je to docela zábavné pro nás diváky, některé děti uvnitř to asi tak zábavné neberou. Za zvuků výborné jazzové živé kapely jsme se trochu občerstvili, protože jsme měli po toulkách velkou žízeň. Trochu jsem to zazdil, když jsem objednal pivo, které se mi líbilo barvou a pěnou. Ale bylo to ochucené nějakým ovocem. Jak jsem měl tu žízu, vypil jsem i to.



Odpoledne jsme pokračovali v našem výletě po Snowdonia Parku. Ve městě Conwy jsme obdivovali zámecké hradby, na další štaci našeho výletu modely železnic a vláčků Railway Museum v městě Betws-y-Coed.



Na pobřeží pod hradbami se stala Kája nemilá věc. Z letícího racka na ni spadlo rozměklé a smradlavé hovínko, Kája to měla ve vlasech i na oblečení. Pro mne velká sranda, Kája musela vyhledat veřejné WC, aby se dala dohromady. Pak jsme se už navrátili do našeho penzionu a došli jsme i na večeri do Pubu, kde měli pro nás čitelný, obrazový jídelní lístek. Dali jsme si stejky, nacpali jsme se nehorázně, chutnalo nám.

Ráno opět po anglické snídani jsme zabalili a rozloučili se majitelkou penzionu. Ta nám předala nějaké psaní v angličtině a pochopili jsme, že si ho máme přečíst až doma. Pak jsme vyrazili na druhou stranu Anglie, na pobřeží Lamanšského průlivu, do města Canterbury. Tam jsme měli rezervaci ve Victoria Hotel. Po ubytování jsme zase vyrazili na prohlídku města. Krásné historické sídlo s monumentálním hradem a jeho okolím.



Po dlouhé cestě a náročné prohlídce města jsme si ještě dopřáli pívko v Pubu a zalehli v pěkném hotelu. Brzo ráno nás totiž čekala cesta do Doveru k trajektu. A to už je zase pomalu konec naší dovolené. Dojeli jsme domů po 1.000 km trase z Dunkerque pozdě večer. Celkem jsme ujeli naším Scénikem kolem 3.500 km, z toho 1.200 km po Anglii a Walesu. No a tot' otázka – co příště ???

Vlastimil Pabián,
Chabařovice 10.3.2021

